ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 22 (394) П'ятниця, 8 червня 1990 року. | Виходить раз на тиждень | Ціна 2 коп.

Щодо позиції члена КПРС Нижника О. І. та Руху

Чи важко дихати активістові Руху, членові КПРС з більш як 30-річним стажем Нижнику О. І. в політехнічному інституті? Мабуть, ні. Як вільно він дихав в період розквіту адміністративно - командної системи в лавах Радянської Армії, свідчить його шлях від курсанта училища до полковника. Вільно він, як, до речі, і інші члени Руху, дихає і сьогодні, працюючи в інституті.

Олександр Іванович — один із активних функціонерів Руху в ВПІ, Вінниці, області, республіці. За його словами, бере участь в цій громадській організації, щоб проводити в ній ленінську ідею роботи комуністів в непартійних організаціях, щоб попередити антирадянські, антисоціалістичні дії з боку її окремих членів і підрозділів.

Разом з тим, на практиці спостерігалась участь Нижника О. І. в несанкціонованих мітингах, на яких паплюжили КПРС, але реакції гніву чи обурення з його боку не виявилося. Поблажливо ставиться Нижник О. І. до екстремістських дій угруповань, які діяли під дахом Руху (УГС, НСС, СНУМ).

Зважаючи на цю розбіжність між словами і ділами, партком вирішив з'ясувати у комуніста Нижника О. І. його справжню позицію. У зв'язку з цим 4.04.90 р. на засіданні парткому відбулась розмова, в ході якої було прийнято рішення, щоб О. І. Нижник чітко висловив особисту думку з ряду питань на сторінках інститутської багатотиражки. Ось ці питання:

— оцінка заклику групи керівників Руху про перетворення Руху в партію і вирішення в зв'язку з цим своєї належності до КПРС;

— ставлення до окремих членів Вінницького Руху та їх практики проведення несанкціонованих мітингів;

— ставлення до сепаратистських закликів, лозунгу «Самостійної України» окремих керівників Руху;

— що для комуніста Нижника О. І. є первинним — те, що він член КПРС, чи член Руху і його функціонер (голова координаційної ради Вінницького крайового народного Руху)?

Що ж відповів комуніст Нижник О. І.? **(див. «ЗІК» від 25 травня ц. р.).**

Фактично відповіді на конкретні запитання парткому стаття не дає. Якщо й є певна відповідь особиста

Прикро також, що комуніст Нижник О. І. використав газетну площу для перекручення політики КПРС.

Як інакше можна оцінити таку заключну фразу в його замітці: «...керівництво КПРС, закликаючи до консолідації, створює умови конфронтації в самій партії і суспільстві»?

Ще дещо про амбіції Руху і «лицемірство» його противників.

Викладаючи у статті уявні програмні положення Руху, Нижник О. І. весь час підкреслює, що організація, яку він представляє — це найдемократичніша, найпрогресивніша інституція, а ті хто не входить до неї — консерватори. Тобто, варто будь-кому увійти до складу Руху, як одразу ж з'являється над ним німб демократа і прогресиста.

Хто демократ, хто консерватор — оцінить життя.

Однак, вже сьогодні видно, що слова про демократію, про правову державу, про добробут народу, про його суверенітет у деяких керівників Руху не співпадають з ділами **(див. засідання сесії Верховної Ради УРСР).**

В статті кожен, хто не згоден з Рухом, а тим більш критикує його, отримує ярлик лицеміра.

Ось така позиція Нижника О. І. Абстрактно виступаючи за плюралізм думок, позицій, він враз забуває про це, коли мова йде хоч про найменшу критику його думок і дій. Істина тільки в Русі — таке його кредо...

Ось це і є, скажу відверто, справжнє лицемірство.

Зупинюсь на деяких неточностях в статті. Як викладач з багаторічним стажем, активний функціонер Руху, який, безперечно, слідкує і цікавиться процесами, які проходять в республіці, Нижник О. І. повинен знати, що ст. 6 Конституції УРСР ще не скасована, а це питання тільки-що виноситься на розгляд сесії Верховної Ради республіки з ініціативи Пленуму ЦК Компартії України.

Коли гасла Руху — єдність, співпраця, то чим можна пояснити, що у Львові сьогодні йде «полювання на комуністів», коли плюралізм замінюється політичним тоталітаризмом, а замість толерантності — ненавистю? **(див. «Учительская газета», 20 травня).**

І чи буде консолідація ВЛКСМ та СНУМУ, коли 22 квітня ц. р. до пам'ятника В. І. Леніну члени СНУМУ кинули вінок з колючого дроту, і мають такого «славного земляка» і «національного героя», як С. Петлюра, та готові, «коли буде потрібно», піти в бій під керівництвом «нових петлюр» та «шуховиків».

Що ж думає про це член КПРС, голова координаційної ради Вінницького крайового народного Руху Нижник О. І.?

В. БАБІЙ,
секретар парткому інституту.

НАРАДА ЕКСПЕРТІВ КРАЇН - ЧЛЕНІВ РЕВ

Наприкінці травня — в перші дні червня у ВПІ відбулася нарада експертів з Болгарії, Румунії, Польщі і СРСР з питань створення технологій і устаткування для поверхневої модифікації матеріалів електронним пучком. Це вже третє зібрання такого роду.

Нарада заслухала й обговорила інформації заступника головного директора технологічного центру електронно-променевих і плазмових технологій і техніки Н. Димитрова (м. Софія), керівника кабораторії термообробки, електронно-промислових і плазмових технологій І. Нікулеску (м. Бухарест), декана факультету політехнічної академії (м. Кельце) професора Ч. Бобровського, заступника директора інституту електрофізики Ю. Ю. Крейнделя (м. Свердловськ), керівника сектора електронно - променевих енергоустановок Всесоюзного електротехнічного інституту Ю. В. Григор'єва (м. Москва), завідуючого лабораторією інституту сильноточної електроніки Сибірського відділення Академії наук С. І. Белюка (м. Томськ), провідного наукового співробітника цього ж інституту Н. М. Коваля, начальника лабораторії науково - дослідного інституту електрофізичної апаратури М. А. Аброян (м. Ленінград), доцента кафедри мікроелектроніки Вінницького політехнічного інституту А. О. Новікова.

На нараді відзначалося, що в Болгарії, наприклад, виготовлено, змонтовано і налагоджено електронно - променеву установку для поверхневої модифікації потужністю 60 квт. Запуск цієї установки здійснено спільно зі спеціалістами інституту електрозварювання Академії наук УРСР.

В Румунії проведені дослідження джерела електронів на основі високовольтного тліючого розряду потужністю 60 кіловат з прискореною напругою для електронно - променевої модифікації поверхностей сталі, алюмінієвих, титанових, нікелевих сплавів, різних марок чавуну. Розроблено цифрову систему управління з програмним забезпеченням для керування параметрами електронної гармати і переміщення оброблюваного виробу.

Польські спеціалісти виготовили внутрікамерне обладнання з мікропроцесорним управлінням обробки металу, яке в даний час проходить випробування.

Що стосується СРСР, то в Ленінградському науково - дослідному інституті електрофізичної апаратури, наприклад, проведені роботи з модифікації металевих поверхностей електронним пучком з використанням сильноточних електронних прискорювачів з великою енергією пучка. Завершується розробка технологічного прискорювача для радіаційного затвердіння тонких полімерних покрить на рулонних матеріалах.

У Всесоюзному електротехнічному інституті проведені експерименти по відбілюванню зразків з сірого чавуну, загартуванню сталевих зразків, прошивці отворів у сталевих платівках. Завершена конструкторська розробка системи живлення електронних гармат потужністю 250 і 600 квт. Випуск дослідного зразка намічено на перший квартал наступного року.

У Вінницькому політехнічному інституті виготовлено і випробувано джерело електронів на основі високовольтного тліючого розряду з циліндричним електронним пучком діаметром 120 міліметрів, потужністю 120 кіловольт для термічного обплавлювання напівпровідникових матеріалів. Розроблене, виготовлене і попереднъо випробуване джерело електронів з стрічковим їх пучком. Воно призначене для поверхневої модифікації конструкційних матеріалів. Намічена серія технологічних експериментів, в яких візьмуть участь співробітники кафедри технології металів ВПІ.

В планах учених Болгарії, Румунії, Польщі, СРСР визначено, зокрема, розробку і виготовлення електронно-променевої установки безперервної дії для зміцнення деталей двигунів внутрішнього згорання, електронно-променевого енергокомплексу для нанесення корозійностійких покрить, прискорювача електронів з виведенням пучка великого перетину в атмосферу для поверхневої обробки виробів тощо.

Робота науковців і спеціалістів дружніх країн вимірюється значним народногосподарським ефектом і служить дальшому розвитку науково - технічного прогресу. Робочу нараду експертів країн-членів РЕВ організували обласне правління Спілки науково - інженерних товариств СРСР, Вінницький політехнічний інститут та обласний Будинок науки і техніки.

Пора гаряча, екзаменаційна

Триває екзаменаційна сесія, завершується ще один семестр і з ним — черговий навчальний рік. Випускники приступили до захисту дипломних робіт.

Багато турбот нині у викладачів і студентів. Адже треба обов'язково вкластись у суворо регламентований графік здачі екзаменів, забезпечити об'єктивне і в повному обсязі виявлення теоретичних знань, і певних навичок майбутніх інженерів. Це — завдання професорсько - викладацького складу. А щодо студентів, то їх обов'язок — грунтовно готуватись до кожного екзамену, ущільнити дні і години для повторення навчальних дисциплін, показати цілковите володіння основами предметів, так необхідних для формування висококваліфікованого технічного спеціаліста.

Наш фотооб'єктив зафіксував студентів - другокурсників енергофаку, коли вони готувались до чергового екзамену. В дружних зусиллях енергетикам важко відмовити: тут, як кажуть, кожен за всіх, а всі за одного.

Настала пора скласти екзамен і студентці гр. 4 РТ-86 О. Скрипник. Мине ще кілька хвилин і вона стане перед викладачем.

Вдумливою, глибокою, добре продуманою була відповідь на всі запитання екзаменаційного білета з технології виробництва ЕОМ студента третього курсу факультету обчислювальної техніки Руслана Смирнова. Доцент Ю. С. Кравченко заслужено виставив йому п'ятірку.

Того ж дня в групі 1 ЕОМ-87 відмінно відповідали Юрій Бондурянський, Олена Дембовська, Олена Вовк, Ірина Ставнійчук, Роман Переяславський, Сергій Ужвак.

Літня екзаменаційна сесія триває. Її завершення намічено на 1 липня. Однак четвертокурсники всіх факультетів (за винятком спеціальності 1609, що на МБФ) вже повністю скінчили семестр, склали всі екзамени.

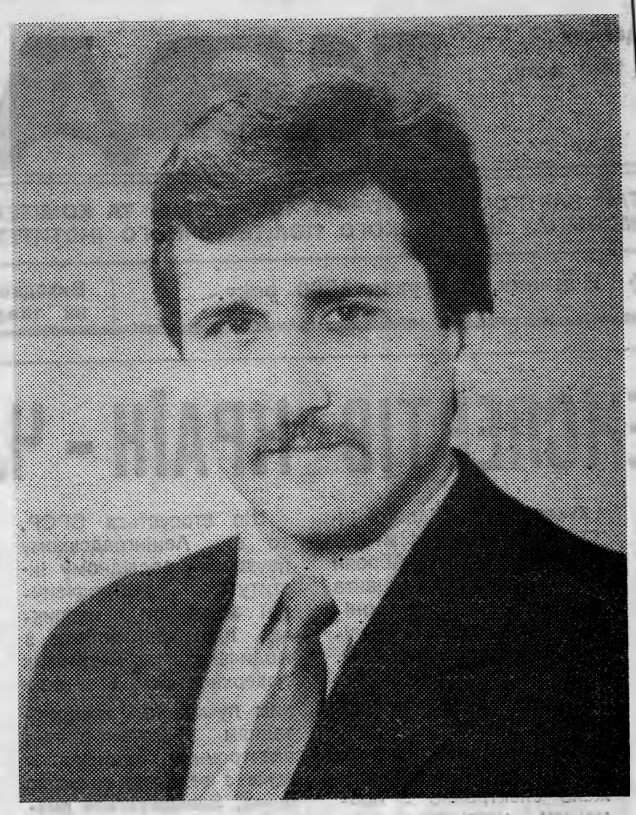
За станом на 4 червня успішність по вузу становила 68 процентів, якість знань — 40. «Урожай» п'ятірок і четвірок — 975, двійок, правда, теж забагато — 634. Дані по факультетах за успішністю і якістю знань у процентах такі: ФАМ — 79 і 55; ФОТ — 75 і 46; МБФ-73 і 44; ІБФ — 70 і 45; ЕФ — 59 і 33; РТФ — 58 і 36.

ФОТОРЕПОРТАЖ

Один день відмінника

Цього разу вибір декана машфаку Віктора Борисовича Петрова випав з поміж інших кращих студентів на Анатолія Капицю. Моє прохання було досить простим: «Назвіть, будь-ласка, звичайного, рядового відмінника. Бажано, щоб відзначався він стабільністю в навчанні».

Знайомство з Анатолієм відбулося в той же теплий травневий день. В редакційну кімнату увійшов міцно збитий, смаглявий і стрункий юнак. В його зосередженому погляді відчувалися і сила характеру, і вольова зібраність. Розмова одразу набрала змістовності, що властива людям не слів, а конкретного діла.

— В моїй заліковій книжці поки-що одні п'ятірки. В такому ключі думаю закінчити третій курс. Не збочу, гадаю, з цієї лінії і в наступні роки навчання, — впевнено говорив Анатолій.

— В чому ж секрет такого твердого переконання в своїй студентській долі?

— Думаю, що в стилі, самоорганізованості, жорсткому самоконтролі, які ні на день не дають мені розслабитися, спонукають увесь час перебувати в стані готовності до засвоєння нових знань з обраної професії, — так відповів на моє запитання третьокурсник машфаку.

І ось тоді виникла ідея: показати в цьому газетному матеріалі його звичайний, буденний день, який би ілюстрував той самий стиль навчання відмінника, який би на конкретних прикладах відсвітив його особисті риси.

Але спершу про біографічні дані. Родом він з села Заболотного, що в Крижопільському районі Вінницької області. Йде Анатолію двадцять п'ятий. Закінчив місцеву восьмирічку, а потім Ладижинський технікум механізації сільського господарства і одразу з дипломом техніка - механіка пішов служити в армію. Потрапив в окремий розвідувального сержанта, заступника командира розвідвзводу. Одразу зауважу, що не кожному в армії вдається набрати такий послужний список, як цього домігся Анатолій. Тут потрібні характер, воля, організаторські здібності. Без них немає і не може бути справжнього молодшого командира.

Ще одним виявом довір'я до Анатолія по закінченню дворічної служби була і рекомендація командування частини на предмет вступу до вищого учбового закладу. З нею і приїхав у ВПІ на екзамени старший сержант запасу.

Здав, як годиться, документи і на першому письмовому екзамені з математики... провалився.

Це був серйозний, повчальний урок для Анатолія на все життя. Тоді він глибоко усвідомив, що скрізь, де б він не перебував, скрізь все слід робити грунтовно, накріпко, з надійним запасом міцності.

Відтак А. Капиця стає учнем восьмимісячних підготовчих курсів, заново вчить математику, фізику і мову. Екзамени складає з них на «відмінно», так само, як і вступні на машфак. Відтоді й пішов рахунок Анатолієвим п'ятіркам. До речі, він уже одружений, батько півторарічного Станіслава. Дружина Світлана — студентка третього курсу ФОТ.

Ну, а тепер про один день життя і навчання відмінника. Обрали з ним звичайнісіньку п'ятницю, 11 травня.

Як завжди, Анатолій піднявся о сьомій годині і заходився готувати молочну кашу для сина, а Світлана нашвидкоруч — сніданок: яєшню, зрозуміло, в гуртожитівській кухні.

На початку дев'ятої години Анатолій вже був у навчальному корпусі. Перша пара — залік з німецької мови. До нього студент підготувався заздалегідь і тому текст статті в спеціалізованому журналі, виданому в НДР, «Машинобудівна техніка» під назвою «Машинобудівна гідротехніка в 1800 році, винайдена вченим Велером і Ланге в м. Хемніц» він вільно переклав, відповів на запитання викладача Т. В Анпіліним, чверть години. Черговий залік він склав успішно.

Друга пара була зайнята фізкультурою. Маючи хорошу спортивну підготовку, Анатолій без будь-яких зусиль пробіг стометрівку за 14 секунд, дванадцять разів підтягнувся на перекладині, виконавши таким чином, нормативи ГПО. Потім залюбки грав з однокурсниками у футбол.

На третій парі А. Капиця слухав лекцію Ю. В. Львова «Структура програм». Студент ретельно занотував у зошит складові програми по виготовленню деталей на верстаті з ЧПУ. З'ясував тіло програми і на конкретному прикладі, що його навів викладач, з використанням мікрофункцій склав програму виготовлення деталі. Вона вмістила кадр, тип кадра, параметри і позицію — всього 28 рядків.

В результаті студент з допомогою викладача чітко засвоїв методику складання програми для верстата з ЧПУ.

Але, як він сам сказав, твердих навичок в цій справі йому ще бракує. Доведеться на наступних лабораторних заняттях поглибити і закріпити знання, отримані на лекції.

Обідав Анатолій разом з сім'єю дома. Потім години півтори прогулювався з сином у сквері, що поруч з вузівською їдальнею.

Згодом зайнявся підготовкою до першого екзамену з гідроприводу. Розв'язував він індивідуальну задачу, яка зводилася до розрахунків параметрів гідроциліндра і гідродвигуна. На це пішло часу принаймні до години. Далі А. Капиця готувався до заліку з основ наукових досліджень. Конспекти лекцій, прочитаних М. І. Побережним, були тут якраз до речі.

О сьомій годині вечора Анатолій, як комісар гуртожитку, проводив інструктаж з новопризначеними черговими. А вже о сьомій тридцять його можна було бачити за читанням «Дванадцяти стільців» Ільфа і Петрова.

Проглянувши телепрограму «Час», він допоміг дружині викупати Станіслава, уклав його до сну, а сам проглянув газети «Комсомолець України».

Як бачите, увесь день, до самих вечірніх сутінок, Анатолій планомірно, без ривків, підкоряючись жорсткій самодисципліні, навчався, приділяв увагу сім'ї, займався вихованням сина. В нього ніколи не буває, так званих, «штурмових днів і ночей» До кожного заліку або екзамену готується послідовно і розмірено, завчасно повторює той чи інший навчальний предмет, міцно і надійно засвоює теоретичний курс. Серйозно ставиться до кожної лабораторної роботи і, як наслідок, показує лише відмінні знання з усіх дисциплін. Всі вони в нього пріоритетні, другорядних немає.

— З відпущених п'яти років, прагну, щоб кожен з них поступово виносив мене на щабель високої професійної підготовки, формував в мені широкий технічний і політичний кругозір, наділяв ерудованістю і компетентністю в обраній спеціальності інженера-механіка. Мета — здобути диплом з відзнакою, а працювати на підприємстві, ну, хоча б такому, як наш вінницький «Термінал».

Д. БОРИСОВ.

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ, НІЩО НЕ ЗАБУТЕ

Назвати всіх поіменно

НА ВІННИЧЧИНІ СТВОРЮЄТЬСЯ КНИГА ПАМ'ЯТІ

Вже два покоління радянських людей виросли після Великої Вітчизняної. Та й досі не перестають діти чекати батьків, що пішли воювати, а жінки продовжують шукати могили загиблих чоловіків... Всі вони, відомі й безіменні герої боїв, гідні народної пам'яті.

Саме увічнити імена всіх загиблих воїнів, партизан і підпільників, а також деяких інших категорій учасників минулої війни і має на меті Всесоюзна книга Пам'яті, яка створюється у відповідності з Постановою ЦК КПРС від 17 січня 1989 р. Меморіальне видання приурочується до 50-річчя Великої Перемоги над німецьким фашизмом.

Складовою частиною Всесоюзної, повинна стати книга Пам'яті Вінницької області, до якої мають бути занесені прізвища всіх загиблих у боях за Батьківщину земляків та короткі розповіді про них. Для її підготовки рішенням облвиконкому створена громадська редакційна колегія і штатна робоча група при ній.

Книга Пам'яті Вінниччини вміщуватиме також солідну текстову частину, буде добре ілюстрована. Видаватиметься вона на двох мовах — рідній з паралельним дубляжем російською. Тираж буде таким, щоб в переддень півстолітнього ювілею Перемоги кожен зміг не лише познайомитися, а й при бажанні придбати це унікальне видання.

Передбачається, що при складанні книги Пам'яті основою для занесення загиблого до видання того чи іншого територіального регіону визначатиметься місцем призову військкоматом на фронт. У випадках, якщо встановити це буде неможливо, то заносити до книги доведеться за місцем поховання. Партизани і підпільники заносяться за принципом місця народження.

Слід мати на увазі й таке: до списків будуть занесені імена тільки тих, хто загинув у роки Великої Вітчизняної війни з 22 червня 1941 по травень 1945 року — в боях проти гітлерівських загарбників і з 9 серпня 1945 по 3 вересня 1945 року — в боях проти японських мілітаристів.

До числа загиблих заносяться також військовослужбовці і особи вільнонайманого складу діючої армії, які перебували в момент закінчення війни на лікуванні в госпіталях і померли від одержаних в боях важких поранень.

Для здійснення цієї виключної важливості і складності справи належить провести велику й копітку пошукову роботу. Дієву допомогу в цьому мають надати громадськість, все населення області. В селах та селищах виявлення імен загиблих земляків здійснюється шляхом подворового опитування, звірки даних з архівними матеріалами військкоматів тощо. В містах таку роботу провести складніше.

Тому редакційна колегія обласної книги Пам'яті через багатотиражну газету звертається до всіх членів трудового (вузівського) колективу, сім'ї, яких втратили в роки війни рідних та близьких, допомогти у встановленні імен загиблих.

Для цього необхідно заповнити пропоновану нами в газеті статистичну картку, вирізати її і в конверті направити нам за адресою: 286018, м. Вінниця, вул. Гоголя, 14, редакції книги Пам'яті. Заповнені статкартки можна надсилати або передавати й за місцем проживання — в кожному районі при виконкомах місцевих Рад створені районні (міські) редакційні комісії, а в селах (селищах) — редакційні групи.

Сподіваємося, шановні вінничани, на вашу глибоку зацікавленість у тому, щоб ніхто з загиблих на війні земляків не залишився забутим і знайшов своє місце в книзі Пам'яті області. Розраховуємо на вашу активну допомогу у встановленні їх імен, даних про них. Адже ті краплини відомостей, що зберігаються у вас чи ваших родичів, у сімейних архівах, можуть стати дуже цінною інформацією і послужити спільній благородній справі.

Вернути народові імена загиблих вінничан — почесна справа не лише редакційної колегії, а й усіх нас, живих.

В. ПАЛАМАР,
відповідальний секретар редколегії обласної книги Пам'яті, завідуючий редакцією.

ВІННИЦЬКА ОБЛАСТЬ

(місто, район, село)

СТАТИСТИЧНА КАРТКА
загиблого в роки Великої Вітчизняної війни

Прізвище

По-батькові

Рік народження Місце народження

Освіта

Національність Партійність

Призваний на фронт (дата, назва військкомату)

Адреса місця проживання до призову

Ким працював

Військове звання, нагороди

Дата смерті (число, місяць, рік)

Місце поховання

Картка складена « » 19 р.

Склав (прізвище, ім'я, по-батькові — повністю, адреса)

На підставі яких документів складена картка

Ре

«За инженерные кадры» — орган парткома, ректората, профкомов, комитета комсомола института. Вінницька обласна друкарня управління в справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі. м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021 Вінниця, Хме політехнічний інститут, кімната 0220. Телефони: 4-74-17, Тира